

De laatste kristallen

De laatste kristallen

Manuel Antonio Hagestein

Brave New Books

ISBN 9789465311845

© 2026 Manuel Antonio Hagestein

Een klein meisje sloop voorzichtig op haar tenen vanaf de voordeur naar de trap. Ze hoopte vurig dat haar moeder haar niet had horen binnenkomen. Ze klampte haar schoeltas tegen haar borst. Elke spier in haar lichaam stond gespannen.

Plotseling werd ze ruw bij haar arm gegrepen en omgedraaid. Ze viel tegen de trap aan, maar had geen tijd om aan de pijn te denken. Voor haar stond een vrouw met lange grijze haren en een verweerd gezicht dat nors en boos keek. De vrouw trok het meisje aan haar haren omhoog en gaf een klap tegen haar wang. Ze werd vooruitgeduwd, richting het toilet.

‘Wat dacht jij te gaan doen? Boven op je luie reet zitten zeker? Jij gaat het toilet schoonmaken, lelijk kind dat je bent.’

Woede borrelde op in het meisje; ze was allerminst lui. Wat had ze verkeerd gedaan, vroeg ze zich af. Ze was pas dertien en had liever met haar versleten poppen gespeeld, maar nu moest ze schoonmaken. Alweer. De handafdruk van haar moeder voelde nog warm op haar wang terwijl ze begon aan het toilet.

De ruimte was eenvoudig maar verzorgd. Alles zag er schoon en netjes uit, alsof het nauwelijks gebruikt werd. Geen overbodige luxe of dure details. Het deed denken aan de tweedehands kleding die ze droeg: functioneel en zonder opsmuk.

Terwijl ze schoonmaakte, hoorde ze de stofzuiger aangezet worden. Na een halfuur schrobben liep ze naar de woonkamer, waar haar moeder druk bezig was. Even stelde ze zich voor dat de vrouw voor haar slechts een schoonmaakster was die na het stofzuigen weer weg zou gaan.

‘Ik ben klaar,’ zei ze zachtjes.

De vrouw keek op, haar blik donker en streng. Ze schudde haar hoofd en hief de metalen stang van de stofzuiger. ‘Hoe kun je nou al klaar zijn? Je hebt het zeker afgeraffeld? Maak het af, lui rotkind!’

Het meisje kromp ineen. Ze voelde een golf misselijkheid opkomen. Met haar handen opgeheven boven haar hoofd incasseerde ze machteloos de klappen.

Toen het pak slaag afgelopen leek, opende ze voorzichtig haar ogen om te kijken.

Haar moeder legde de stofzuiger weg en omhelsde haar. ‘O sorry, schatje, zo bedoelde ik het toch niet,’ mompelde ze terwijl haar armen op de pijnlijke blauwe plekken en schrammen drukten.

Het meisje wurmde zich los, liep naar het toilet en ging huilend verder met schoonmaken.

Elke dag huilde ze. Het was een onlosmakelijk onderdeel van haar bestaan geworden. Huilen voelde voor haar bijna als ademen – vanzelfsprekend, vaak zonder duidelijke reden. Het was een troost én een last.

Het verdriet woog zwaar in haar buik, als een kleverige bonk kauwgom die ze nooit had kunnen uitspugen. En dan waren er ook nog het onbegrip, de angst en de pijn – stilletjes en onuitwisbaar aanwezig.

Het meisje was ouder nu. Ze was een tiener geworden en stond tijdens de pauze bij het fietsenhok van de school.

Rond haar hadden zich andere meisjes verzameld, opgewonden giechelend. Eén van hen haalde een klein scheerapparaatje uit haar tas. Met ingehouden adem keken ze toe hoe het apparaat zoemend een streepje in haar wenkbrauw schoor – een teken van lef, van durven, van erbij horen. Het was stoer. En even voelde ze zich niet alleen.

Toen ze later die dag thuiskwam, verdween elk spoor van een glimlach van haar gezicht. Wat op school nog stoer en spannend had geleken, veranderde in iets gevaarlijks. Haar moeder was woedend toen ze het streepje zag. Binnen een paar seconden vulde het huis zich met geschreeuw. Ze lag op de vloer en probeerde zich zo klein mogelijk te maken.

Haar moeder verdween naar de keuken en kwam terug met een mes in haar hand. Ze greep haar dochter bij de haren en trok haar ruw omhoog. ‘Ik maak je dood,’ siste ze.

De woorden brandden zich in haar geheugen.

Maar voordat er iets gebeurde, liet haar moeder plotseling los. Ze gooide het mes op de grond en sloeg haar armen om het meisje heen. ‘Sorry,’ fluisterde ze met een sussende stem. ‘Ik zal het nooit meer doen.’

Op haar zestiende verjaardag stortte het meisje zich snikkend op haar bed. De tranen doordrenkten haar kussen, en ze trilde van vermoeidheid, verdriet en kou.

Haar moeder had haar die ochtend onder een ijskoude douche gezet en haar bespot om haar uiterlijk. Er was niets over van de feestelijkheid van deze dag. Alleen vernedering.

Plots klonk haar moeders stem, scherp en dwingend: ze moest nú naar beneden komen. Geen tijd om bij te komen. Geen tijd om te ademen.

Haar zwarte haren vlogen alle kanten op terwijl ze haastig overeind krabbelde. Tranen werden van haar gezicht de kamer in geslingerd, ongrijpbaar en chaotisch, net als haar leven.

Wat ze niet merkte, was dat één van die tranen anders was dan de rest. Hij had een subtiele roodachtige kleur. In een sierlijke boog vloog hij achter haar bed en landde op een klein make-upspiegeltje dat ze daar verstopt had. Een geheim plekje, verborgen voor haar moeder.

De traan droop langzaam over het glas.

Op een ochtend kwam ze haar kamer binnen met een pijnlijk gezwollen blauw oog. Ze wilde zien hoe erg het was en zocht haar make-upspiegel erbij. Maar toen ze het spiegeltje oppakte, viel haar blik op iets onverwachts.

Boven op het glas lag een kristal – helder als ijs, doorschijnend, maar met dunne rode slierten erin. Het was bijna zo groot als haar hand. Licht brak er in fonkelende kleuren doorheen, alsof het vanbinnen leefde.

Verbaasd ging ze op haar bed zitten. Ze bleef minutenlang naar het kristal staren, betoverd en verward. En toen kwamen de tranen. Stil, zonder waarschuwing. Misschien door de pijn. Of misschien gewoon... omdat huilen haar tweede natuur was geworden.

Sommige vielen van haar gezicht op het kristal, en toen ze ze wilde wegvegen, merkte ze iets vreemds: de druppels waren hard geworden, alsof ze versmolten waren met het oppervlak.

Geschrokken hield ze haar adem in. Wat dit ook was, het voelde als iets wat haar moeder nooit mocht vinden.

Met trillende handen verborg ze het kristal onder haar bed.

Toen ze achttien werd, wist ze het zeker. Ze stond midden in haar kamer, en met een trillende stem schreeuwde ze het uit: 'Ik ga weg!'

Het besluit was niet spontaan, maar de uitvoering wel. Ze had geen tijd gehad om iets voor te bereiden. Met niets meer dan de kleren die ze droeg en een schoudertasje vertrok ze. Haar laatste euro's gebruikte

ze om een treinticket te kopen naar een stad waarvan ze de naam nauwelijks kende. Ze wist niet wat haar daar te wachten stond – of wie.

Het was de laatste keer dat ze haar moeder zag.

De maanden die volgden waren slopend. Ze woonde in verschillende opvanghuizen, maar telkens was het verblijf moeizaam. De plekken die haar veiligheid hoorden te bieden, deden vaak het tegenovergestelde.

Op een warme middag lag ze te zonnen in de tuin van het huis waar ze toen woonde, gekleed in een korte broek en een naveltruitje. Eén van de verzorgers kwam naar haar toe, zijn blik vol ongemak.

‘Ik snap dat je er zelf niet veel aan kunt doen,’ begon hij, ‘maar zou je kunnen proberen wat afstand te houden van haar man?’ De manier waarop hij het zei – en vooral de manier waarop hij naar haar keek – zei genoeg.

Je trekt te veel aandacht.

Je bent een probleem, zonder dat je iets doet.

Ze werd bekeken, veroordeeld, gemeden, niet om wie ze was, maar om hoe ze eruitzag. Mannen die haar begluurden, vrouwen die haar wantrouwden.

‘Ik vind het gewoon lekker om in de zon te liggen!’ riep ze verontwaardigd.

‘Zoe, ik vind het erg vervelend om dit tegen je te zeggen...’ begon hij, half verontschuldigd.

Maar ze luisterde al niet meer. Ze kende deze zinnen, deze toon, deze eindes.

‘Schiet dan!’ riep Raul, die zijn modderige schoenen stevig in het gras plantte. Hij stond tussen een jas en een zwartgeblakerde boom die als doelpalen dienden. De boom zag er griezelig uit; nadat hij jaren geleden door de bliksem was getroffen, stond hij nu als een grimmige wachter aan de rand van het veldje.

Roy haalde uit. De bal suisde hoog over Raul heen, geholpen door een windvlaag.

Raul dook vergeefs en landde vol in de modder. Hij grijnsde breed terwijl hij overeind krabbelde. De bal was ver weggerold, achter een dichte haag.

‘Jezus, wat slecht,’ mompelde hij met een gezicht dat nu dezelfde kleur had als zijn ogen en haren. ‘Waar is de bal gebleven?’

De struiken achter hem gaven niets prijs.

Roy liep er al naartoe. ‘Tja, ik ken mijn eigen kracht niet. Het leven is zwaar als je Roy de Grote bent.’

‘Ja, de Grote Misser,’ grapte Raul terwijl hij hem opzijduwde.

‘Ik heb jou anders nog geen goal zien scoren, Raultje.’

‘Wacht maar. Laat me die bal pakken, dan ben jij straks stil.’

De takken krasten over Rauls armen terwijl hij zich ertussendoor worstelde. Zoals zo vaak in Nederland begon het te regenen, en de eerste druppels vielen op zijn warrige bruine haren. Raul keek omhoog naar de grijze wolken. ‘Pff, ik pak die rotbal, en dan ga ik naar huis,’ bromde hij.

Terwijl Raul tussen de struiken verdween, vond ook Roy het mooi geweest. Lachend riepen ze elkaar nog een paar schunnige opmerkingen toe, en hij liep weg.

Voor Raul gaapte een gat in de grond van niet meer dan een meter breed. Hoewel hij regelmatig een bal uit deze struiken moest halen, had hij het nog niet eerder gezien. Hoe diep het was, viel onmogelijk te zeggen; de bodem was in duisternis gehuld, en de regen maakte het zicht er niet beter op. Raul twijfelde of hij deze steile wand in de regen wilde afdalen om zijn bal te zoeken.

Een lichtflits – afkomstig van beneden.

‘Roy, kom eens kijken,’ riep hij over zijn schouder, maar er kwam geen antwoord. De nieuwsgierigheid overwon zijn twijfel. Voorzichtig begon hij langs de wand naar beneden te klimmen. Zijn vingers zochten houvast tussen stenen en wortels, en zijn voeten gleden over het losse zand. Hij voelde de aarde onder zijn handen en voeten verschuiven.

Plots verloor hij zijn grip.

Een schurend geluid vulde zijn oren toen hij samen met de loskomende aarde begon te glijden. Hij probeerde zich vast te grijpen, maar alles wat hij aanraakte brak af of gleed mee naar beneden.

Een scherpe tak schampte zijn arm. Zijn schouder raakte een uitstekende steen. Hij voelde een stomp tegen zijn zij. De adem sloeg uit zijn longen, en zijn hart bonkte in zijn keel.

Toen – een klap.

Hij kwam neer. Modderspatten vlogen om hem heen, en zand kroop in zijn kleren en zijn mond. Hij was niet hard genoeg geland om iets te breken, maar wel zo hard dat hij even verdwaasd bleef liggen.

Toen Raul opkrabbeldebevroor hij.

Een mannenstem, dichtbij.

‘Je bent onvoorzichtig geweest.’

Een nerveuze jongensstem antwoordde: ‘Eh... nee. Toch?’

Raul draaide zich om en stond nu voor een gat in de aarden wand waardoorheen wat licht viel. Vanuit zijn ooghoek zag hij de bal op de grond liggen.

Er verscheen een gezicht voor het gat – scherpe gelaatstrekken, een korte baard. De donkergrijze ogen, omringd door kleine littekens, glansden als staal en keken hem strak aan.

Voor Raul kon reageren, greep de man hem bij zijn kleding en trok hem naar binnen.

Ze bevonden zich in een tunnel, smal maar met indrukwekkend hoge muren die bekleed waren met sierlijke stenen en rode wandtapijten. De man droeg een blauw overhemd en een spijkerbroek,

en er was een lange bordeauxrode cape over zijn schouders gedrapeerd. In zijn hand hield hij een kristal, helderwit en doortrokken met gele slierten. Het leek op een schitterende diamant en verspreidde een warm, zacht licht, als een kampvuurtje.

Verderop in de tunnel zat een jongen ineengedoken. Zijn ogen smeekten om hulp. Raul herkende hem van het schoolplein en wist dat hij een paar klassen lager zat.

Voordat Raul iets kon vragen, boog de man zich naar hem toe en stompte hem hard in zijn maag. Hij hapte naar adem.

Uit zijn binnenzak haalde de man een tweede kristal. Dit exemplaar straalde rood, met vurige slierten erin die onrustig pulseerden. ‘Je hebt te veel gezien,’ fluisterde hij. ‘Jouw vuur dooft hier en nu.’

Het kristal gloeide op, en vuurslierten strekten zich uit naar Raul. Op datzelfde moment sprong de jongen aan het eind van de tunnel naar voren en duwde de man tegen de grond. Het kristal viel en spatte als een waterdruppel uit elkaar.

Raul dacht niet na. Zijn lichaam bewoog instinctief.

Vluchten.

Hij krom als een dolle door het gat naar buiten en naar boven.. Zijn handen en voeten glibberden weg in de modder. Toen hij omlaagkeek, op zoek naar een plek om zijn voet neer te zetten, zag hij de bal liggen in het zwakke schijnsel van het witte kristal – maar dat deed er niet meer toe. Zijn lichaam was compleet gefocust op de klim.

De regen viel nu in dikke, kletsende druppels, maar hij voelde ze nauwelijks. Boven aangekomen, worstelde hij zich terug naar het

grasveld. Takken en bladeren sneden in zijn huid. Zijn jas lag nog op het gras, maar zonder ernaar te kijken rende hij richting zijn huis.

Wat had hij zojuist gezien? Zoiets kon toch onmogelijk echt zijn? Of was het een vorm van technologie geweest, zo geavanceerd dat het net magie leek?

Raul schudde zijn hoofd en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. Doe normaal, sprak hij zichzelf toe. Magie bestaat niet. Er moet een logische verklaring voor zijn. De regen spoelde de modder van zijn gezicht, maar niet uit zijn gedachten.

Elke stap naar huis voelde onwerkelijk, alsof zijn lichaam aan het lopen was terwijl zijn geest achterbleef in dat gat in de grond.

Hij had iets gezien wat niet mocht bestaan.

En ergens wist hij: hoe hard hij het ook probeerde te vergeten, het had hem ook gezien.

Achter hem in de struiken keek de man hem na. Zijn donkergrijze ogen glommen. 'Tot snel dan maar,' fluisterde hij, en hij verdween in de schaduwen.

Ze werd huilend wakker. Dat gebeurde wel vaker.

Terwijl ze een tijdje stilletjes voor zich uit staaarde, vervaagde de nachtmerrie langzaam, maar het gevoel bleef. De knoop in haar maag, de beklemmende angst – ze leken altijd aanwezig, als een onuitwisbare schaduw. Was het maar een gewone droom geweest, iets wat haar geest verzonnen had. Iets zonder gewicht, zonder wortels. Maar dat was het niet. Dit was een herinnering. Dit was het verleden. Dit was een deel van haar.

De zon scheen fel in haar ogen, en ze vervloekte het gebrek aan gordijnen in haar kleine slaapkamer. Verdoofd bleef ze even zitten op de rand van het bed, alsof het accepteren van een nieuwe dag haar zwaar viel.

Na een snelle douche keek ze in de lege koelkast en keukenkasten. Ze kleepte zich aan om boodschappen te doen. Een spiegel aan de muur weerkaatste haar spiegelbeeld: een jonge vrouw met lange gitzwarte haren die in zachte golven langs haar gezicht vielen. In haar grote bruine ogen was een schaduw van verdriet te zien. Ze droeg eenvoudige maar kleurrijke kleding.

Twee straten verderop zat een kleine naamloze supermarkt, waar ze zelf ook achter de kassa werkte. Toen ze er binnenliep, groetten haar collega's haar vriendelijk, en ze bleven even staan voor een praatje. Ze glimlachte en liep verder. Soms kon ze nog steeds nauwelijks geloven hoe vrij ze nu was. Toch zat er vaak nog spanning in haar lichaam, alsof haar moeder elk moment kon roepen: 'Nu naar huis komen!'

Bij de kassa, waar ze met haar mandje kwam afrekenen, zat een jongen die ze nog niet eerder had gezien. Zijn ogen ontmoetten de hare, en ze voelde zich ineens verlegen. Ze vergat haar spullen op de band te leggen. Hij had een atletisch postuur, met brede schouders en warrig donkerbruin haar. Uit zijn hazelnootkleurige ogen straalde een mengeling van bravoure en ondeugendheid.

'Zoe, dit is Raul,' zei een bekende stem, maar ze hoorde het nauwelijks.

Ze verbrak het oogcontact met de jongen en keek op naar Mila, die achter hem stond. Mila legde haar handen op zijn schouders en keek Zoe met fonkelende bruine ogen aan.

'Eh...' begon Zoe, maar ze herpakte zich snel. 'Ik ben Zoe. Ik werk hier ook.'

‘Aangenaam,’ zei Raul met een glimlach. ‘Dan weet je vast wel dat je de producten op de band moet leggen, zodat ik ze kan scannen?’ Hij trok speels een wenkbrauw op.

De twee meiden barstten in lachen uit, en hij lachte mee.

‘Ik heb Raul gevraagd om vanavond ook langs te komen, als jij dat goedvindt?’ vroeg Mila hoopvol aan Zoe.

Op vrijdagavonden was Mila laat klaar met werken, en daarna spraken ze vaak bij Zoe thuis af. Zoe vond het altijd gezellig en fijn met haar; ze was oprecht dankbaar dat ze eindelijk wist hoe het voelde om een vriendin te hebben.

‘Eh... Nee. Ja. Natuurlijk,’ stamelde Zoe. Ze voelde haar wangen warm worden bij de gedachte dat deze knappe jongen vanavond bij haar thuis zou zijn. Een heerlijk, maar ook zenuwslopend vooruitzicht. Ze betaalde snel en liep met haastige passen naar buiten.

‘Tot vanavond!’ riep Raul haar na, maar ze reageerde niet meer. Haar gedachten schoten alle kanten op. Vanavond moest ze perfect zijn.

Ze had een hekel aan geurkaarsjes, maar Mila vond dat lekker, en dus had ze een kaarsje aangestoken in de hoek van de kamer, boven een bordje. Haar slaapkamer was één grote chaos: overal lagen kleren die ze had aangetrokken en weer uitgetrokken. Make-updoosjes stonden open op bed, en haarbanden en elastiekjes lagen verspreid over de vloer. Ze was nog druk bezig met haar outfit en haren toen de bel ging. Ze schrok zo dat de tranen haar in de ogen sprongen, maar ze veegde ze snel weg terwijl ze naar de voordeur liep.

Toen ze opendeed, stond Raul daar met een brede glimlach en twee flessen wijn in zijn handen.

Shit, hij is veel te vroeg, dacht ze. Nu kon ze zich niet meer omkleden, en ze vond dat ze er verschrikkelijk uitzag.

‘Daar ben ik weer,’ zei hij, en toen hij naar voren stapte, botste hij bijna tegen haar aan omdat ze als bevroren in de deuropening was blijven staan. Ze vond zijn kleding fris en sportief, wat perfect paste bij zijn energieke uitstraling.

Ze keken elkaar aan, en ze vergat bijna haar eigen naam.

‘Mag ik niet naar binnen?’

‘Ja, natuurlijk wel,’ lachte ze schaapachtig terwijl ze snel opzijstapte.

Ze gingen naast elkaar op de bank zitten, en om de ongemakkelijke stilte te doorbreken vroeg Zoe: ‘Vind je het leuk?’

‘Nou, dat weet ik nog niet. Ik ben er net.’

Met een rood hoofd zei ze: ‘Nee, ik bedoel op het werk.’

Raul begon een fles te openen, en Zoe vroeg zich af waar Mila in hemelsnaam bleef.

‘Weet ik.’ Hij glimlachte stralend.

Terwijl Raul de glazen inschonk, ging Zoe naar het toilet. Haar minst favoriete locatie in elk huis vanwege de nare herinneringen die erdoor naar boven gebracht werden.

Terwijl ze haar handen waste, hoorde ze dat er op de voordeur werd geklopt, en ze riep naar Raul: ‘Doe maar open, dat zal Mila wel zijn.’ De luide stem en lach van Mila drongen zelfs tot in het kleine kamertje door.

Ze dronken met zijn drieën van de wijn, en Mila begon de meest spannende verhalen te vertellen over verschillende collega's bij de supermarkt. Op een bepaald moment stond ze zelfs op om Kelly van de groenteafdeling na te spelen. Ze zwiepte wild met haar armen en tikte een stenen pot met deksel van de kast, die uit elkaar viel op de grond.

Mila rende ernaartoe. 'O, sorry, sorry, sorry. Nu lijkt ik echt wel Kelly,' zei ze lachend.

'Dat geeft niets, kan gebeuren,' zei Zoe, maar de paniek klonk door in haar stem. Tussen de scherven zag ze het witte kristal met de rode slierten liggen.

Ze wilde het snel oppakken en verbergen, maar Raul was haar voor. Hij pakte het alsof het iets giftigs was en keek er met grote ogen naar.

Zoe griste het uit zijn hand. 'O, dat is niets hoor. Van mijn moeder. Een aandenken. Wil iemand nog wijn?'

'Hoe kom je daaraan?' vroeg Raul terwijl Mila haar glas ophield voor meer wijn.

'Ja, dat zei ik toch: van mijn moeder.'

'Aha... oké.' Raul sloeg het aanbod van meer wijn met een handgebaar af.

De rest van de avond verliep met meer stiltes. Zoe merkte dat Raul in gedachten verzonken was en steeds onderzoekend rondkeek. Mila had niets in de gaten en praatte aan één stuk door.

Toen de flessen wijn op waren en Mila languit op de bank lag, zei Raul: 'Ik ga maar eens naar huis.'

Mila kreunde afkeurend, en Zoe sprong op uit haar stoel. Ze begeleidde hem naar de deur.

‘Luister, ik snap dat je me dat kristal niet wilt laten zien, maar hoe kom je eraan?’

‘Wat een obsessie met een kristal.’ Zoe klonk niet erg overtuigend.

‘Gisteren kwam ik een man tegen, en die had net zo’n kristal als jij. Ken je hem?’

‘Wat? Zijn er nog meer kristallen? Hoe kwam hij daaraan?’

‘Dat was mijn vraag.’

Zoe negeerde het. ‘We moeten die man spreken. Hij kan ons meer vertellen.’

‘Neel’ riep Raul, en hij keek snel om naar Mila, maar die lag in een oncomfortabele positie op de rand van de bank te slapen. ‘Hij probeerde me te vermoorden toen ik hem zag met die jongen.’

‘Welke jongen?’

‘Van school, hij was in gevaar!’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Zoe nu angstig.

‘De man creëerde een vuurbal, die uit het kristal leek te komen, en probeerde me daarmee te vermoorden. En een ander kristal gebruikte hij als een soort zaklamp. Ze zagen er net zo uit als jouw kristal.’

‘Shit. Dit klinkt te idioot voor woorden.’

‘Ik weet wat ik gezien heb, Zoe. Ik heb dit met niemand kunnen delen, maar nu gelukkig wel. Ik zag hem bij het veldje met de oude boom, je weet wel, die half verbrande.’